

ната морска вода, като стрѣла се спущало, изкатервало се до върха на мачтитѣ, плъзгало се на длъжъ по вжжетата и, като изпрѣваряло всички моряци, изпълвало дадената заповѣдь. Тѣй Волней Бекнеръ се приучвалъ да си играе съ опасността както и съ морскитѣ вълни. Той билъ вече най-смѣлиятъ и най-добриятъ отъ моряцитѣ на кораба; той станалъ и най-вѣщиятъ между тѣхъ: всичко е лесно за една воля, която постоянствува.

Като станалъ на дванадесетъ години, той билъ повишенъ, и единъ день капитанътъ на кораба, обръщайки се къмъ Волней Бекнеръ, въ присѣствие то на баща му и на цѣлия екипажъ (всички моряци), му казалъ:

„Синко, ако постоянствуващъ да бждешъ се такъвъ, ти ще получишъ една длъжностъ много погорна отъ моята“.

На 1760 година, прѣзъ едно плаване отъ Порто-пренсъ за Франция, едно непослушно момиченце, което се намирало на кораба, управляванъ отъ Волней Бекнеръ, се отдѣлило отъ надгледницата си, когато тя спѣла; то излѣзло отъ пжтнискитѣ кабинни и въ своето неблагоразумие радостно се отзовало на кувертата. Тамъ то почва да играе, да се забавлява, като лови пѣната на вълнитѣ, които, разбивайки се о странитѣ на кораба, прѣскали до него. Тази игра го увлича; то сѣ повече се приближава до края на кораба; въ сжщото врѣме, силно разклащане на кораба го принуждава да изгуби равновѣсие, то пада въ водата, като надава силенъ викъ.

Момиченцето изчезнало. За щастие, едниъ морякъ го видѣлъ, когато то паднало: той билъ бащата на Волней Бекнеръ; той се хвърля въ морето и се изгубва подъ водата. Когато се показалъ пакъ на